

at se, om hun havde faaet dem alle med tilbage eller tabt et Par Stykker undervejs; stod hun ved Skorstenen og lavede Mad, havde hun ogsaa det unndgaelige Barn paa Armen, og jeg betragtede det som et rent Vidunder, at hun ikke engang imellem tabte det i Suppegryden, hvad der slet ikke vilde have været til Skade for Suppens Næringsværdi, eller ristede det paa Stegepanden, hvor der godt var Plads til det for de tynde Skiver Flæsk. I det Hele havde hun bragt det til en sjelden Grad af Virtuositet i sine Balanceproduktioner med Børnene, og hun udførte selv de mest livsfarlige med en Færdighed og Sikkerhed, der virkede højt beroligende paa Tilskueren; jeg er vis paa, at hun kunde have udført de i Cirkus saa yndede Scener af Familielivet, hvor paterfamilias lægger sig ned og ved Hjælp af Hænder og Fødder nok saa gemytligt spiller Boldt med hele sit Afkom, ligesaa godt, om ikke bedre end det mest durkdrevne Overhoved for saadan en livsglad Familie.

Madam Bryrup kjendte ikke til Ro eller Hvile et eneste Minut hele Dagen igjennem; Vinter og Sommer maatte hun lige tidligt op for at lave Mandens Frokost til, og naar han saa havde faaet den pakket ind i det stormonstrerede, røde Tørklæde, gik han og overlod hende at sørge for Rollingerne. Madammen var saa ene om hele Arbejdet, og det vilde have været hende aldeles umuligt at overkomme det, hvis ikke da ældste af Børnene fra den tidligste Tid vare vænnede til at tage fat med; og her saae jeg for første Gang, til hvor stor Gavn saadan en lille 12—13 Aars Pige kan være, thi den ældste Datter gjorde fuldstændig Tjenestepigegjerning og gjorde det i Reglen uførtrodt, trallende den sidste Slagmelodi, skjøndt det jo ogsaa stundom hændte, at Moderen maatte ned og hente hende op fra Gaden eller Nabo-gaarden, naar Datteren havde forladt Vaskeballen og foretrukket en Tagfat eller en Schippetour.

I Begyndelsen morede det mig at se og høre paa alt det Røre og Liv, der herskede i denne Familie; der var noget Zigeuneragtigt derved, som tiltalte mig. Jeg husker saaledes den første Eftermiddag, da jeg sad i min Stue, der stødte op til Kjøkkenet, hvor Madammen altid residerede. Hun var ifærd med at klæde et af Børnene paa eller af — det var hun overhovedet altid, thi hun naaede først at faae det sidste i Klæderne, naar hun kunde begynde at klæde det af, der først skulde i Seng — rundt om hende traskede fire, fem Smaapurke om, slæbende Smaakasser i Seglgarnssnore efter sig og raabende med Sand eller Sild eller Kartoffler eller ogsaa bare vrælende i vilden Sky uden nærmere Angivelse af, hvilke Varer de faldt, kortsagt givende et fuldstændigt naturtro Billede af Livet og Støjen i en af Smaagaderne. Til sidst blev det dog selve Madammens Jernnerver for stærkt, og hun overdøvede dem ved at raabe: »Men saa i Pokkers Skind og Ben, hold dog op, I tossede Unger! Man kan jo ikke høre Ørelyd.« Herefter indtraadte en kortvarig Pause, og saa udførte Madam Bryrup følgende Monolog med de antydede Afbrydelser:

»Hvad er det, Du siger, Mine? Har Du revet din Kjole itu? Kom her og lad mig se! Ih, Du alforbarmende Gud, sikken en Flænge! ... (Et stærkt Klask — et Skrig — og en øredøvende Tuden og Vrælen) ... Du er saa god paa Minutten at holde Botte, ellers skal jeg give Dig Noget at tude for! Gaa hen til Stine og faae hende til at sy det sammen! ... Nu skal lille Bassemand ligge pænt stille, medens Mo'er trækker Strømperne paa ham, ja saadan, god Dreng, Mo'ers egen lille Bassemand! ... (Døren gaaer — en Dreng spørger om Noget) ... Hvad? Om Du maa gaa op og lege paa Volden med Petersens Frederik? Aa ja, en lille halv Timestid, men heller ikke mere, forstaaer Du, og saa la'er Du værsgod være at sla' med Sten og svine de nye Buxer til! ... (Man hører Lyden af et Par klaprende Træsko og en forstøret Fløjten tabe sig i det Fjerne) ... Men, Du godeste Gud, hvad er det nu, Tøsen har hittet paa der? Hvad skal Du med Ølflasken? Hvad for Noget, laver Du Pandekager af Skorsteusasken? Vil Du øjeblikkelig holde op med det Grisseri og gaa hen til Stine og faae dine Hænder vaskede! ... (Man hører et Barn trækkes hen over Gulvet — Vandplasken) ... Saa, nu er lille Bassemand rigtig-

Mit Album. XIV. Madam Bryrup. Tegnet af H. Tegner.

nok fin, sikken et Par Pusselanker! Nu skal han ogsaa faae Lov til at staa der i Brændekurven, medens Moder gjør Ild paa! ... (Døren gaaer — en anden Dreng spørger om Noget) ... Skal Du nu igjen ha'e Noget at spise? Det er dog morderligt, den Appetit den Dreng har, man sku' tro, han ikke havde seet Mad i otte Dage. Giv ham et Stykke Smørrebrød, Stine! ... (Et Fald — derpaa et gjennemtrængende Hvin) ... Hvad er der nu? Gud, den sode, lille Bassemand, væltede han med Kurven? Saadan, op igjen! Næ, det gjorde slet ikke ondt! Saadan, skal Mo'er blæse paa det? Nu skal han bare se, hvad Mo'er har her! ... (Musik af en Ildtang paa en Kasserolle) ... Ja, det var Løjer, ikke sandt? Saa, nu skal han sidde lidt paa Moders Skjød! ... (Graaden ophører lidt efter lidt — Døren gaaer — en Pige kommer og melder Noget) ... Staaer Christian ude under Trappen, ja hvad gjør det? Leger han at børste Støvler, hvad er det for Noget? Javel, med Blanksværte, og hvad saa? Ih, Gud Fader fri og bevare os vel! ... (Madammen farer ud — strax ind med Delinkventen) Næ, jeg har dog aldrig kjendt Mage til, hvad de Unger kan finde paa! Du er jo sortere end den sorteste Neger paa dine Hænder; at lege at børste Støvler, men ingen Støvler tage paa Hænderne! Jeg veed ikke, hvordan jeg skal faae den Blanksværte af Dig, men Du kan lave Dig til en ordenlig Dragt, naar din Fa'er kommer hjem, din Svinemikkel! ... (En ny Person optræder, mod hvis Tuden alle de Andres er for Intet at regne) ... Men vor Herre bevare mig naadigen og vel, hvordan er det, Du seer ud? Hvad, er Du falden paa Trappen? Sikken en Bule, og din Næse bloder! Ja, Du har vel igjen villet kure ned ad Rækværket? Ikke? Jo, Du har, siger jeg! ... (Et Klask — forstærket Tuden af den Tilskadekomne — samtlige paa Scenen værende Børn falde ind i flerstemmigt Kor) ...

Her blev Larmen saa øredøvende, at jeg skyndsomst forlod Tilskuer- eller rettere Tilhorerpladsen og foer ud i det Frie.

Naar jeg undtager denne ubetydelige Smule Støj, var det det roligste Hus af Verden; men den femte Dag gjorde jeg en Opdagelse, som gjorde mig det umuligt at blive boende der længer. Jeg sad og læste, da jeg pludselig blev overrasket ved at høre just den samme Bjældeklang, hvorfor jeg var flyttet fra Stormgade. Jeg lyttede — jo, det var Sporvognsbjælder! Jeg gav mig til at spekulere over, hvor den Lyd dog kunde komme fra; der gik jo ingen Sporvej gjennem Gaden, men Ringningen var ikke til at tage Fejl af, dertil var den altfor stærk, det maatte jo være lige i Nærheden. Saa faldt det mig ind, at det vistnok var en Sporvogn, som Hestene vare løbne lobsk med ned ad denne Gade. Jeg styrtede til Vinduet — ikke Spor af Sporvogn!

Men Bjældeklangen vedblev ikke desto mindre. Det var en glohed Augustdag, men alligevel faldt det mig ind, om maaske nogle af Husets Beboere skulde paa en Kanetour og at der derfor holdt en halv Snes Kaner i Gaarden. Jeg foer ind i Soveværelset og kiggede ud — ikke Spor af Kaner! Men Bjældeklangen vedblev lige godt. Jeg hørte nøjere og nøjere efter; det forekom mig, at der samtidig lød ligesom en Trampen i Gulvet. Saa faldt det mig ind, om der maaske skulde bo en Dandser ved Siden af og han nu øvede sig paa en eller anden spansk Muldriverdands. Jeg kunde ikke udholde den fordømte Bjældeklang mere og ilede ind til min Værtinde for at faae opklaret, hvor den skrev sig fra ... Jeg behøvede ikke at spørge. Midt paa Gulvet sad tre af de herlige Pøder, hver forsynet med et Sæt Sporvognsbjælder og legede Sporvogn. Jeg fik i en Fart Vognen ud af Sporet og spurgte Madammen, hvad dette skulde betyde. Hun svarede, at jeg jo nok vidste, at Born altid holdt af i deres Leg at agere det Samme, som deres Fader var. — »Jamen,« raabte jeg, »Deres Mand er da for Pokker ikke Sporvogn, veed jeg?« — »Nej, men han er Sporvognskudsk.« — »Sporvognskudsk! ... Tak! Saa havde jeg saamænd ikke behøvet at flytte fra Stormgade.« — Jeg sagde naturligvis op med det Samme, og siden den Tid har jeg altid, for jeg flytter ind til nogen Familie, forhort mig ad, hvad Familiefaderen er.

Om Indførelse af elektrisk Belysning i større Byer.

Af V. E.

I Paris og London har der som bekjendt allerede i længere Tid været gjort Forsøg med en almindeligere Indførelse af elektrisk Belysning, i Wien og Petersborg forberedes saadanne, og det synes ligeledes, at man er i Begreb med at tage fat for Alvor i adskillige tyske Byer. I Berlin har »das Kuratorium für das städtische Erleuchtungswesen« for kort siden andraget hos Magistraten om, at der ogsaa i Berlin maatte blive anstillet et større Forsøg med denne Belysningsmaade, idet man skulde søge at oplyse Pladsen »am Potsdamer Thor« og »der Leipziger Strasse« indtil Wilhelmsstrasse med 36 elektriske Differentiallamper med en Lysstyrke af 16200 Normallys, hvilket svarer til 900 Gasblus, medens det omtalte Rum hidtil kun har været belyst ved Hjælp af 65 Gaslygter. Magistraten har dernæst overgivet denne vigtige Sag til Bedømmelse af en Kommission paa syv Medlemmer, der skulde tage under Overvejelse, hvilke Forsøg der med Fordel kunde anstilles med elektrisk Belysning til Oplysning af Gader og Pladser. Efter Kommissionens Forslag har Magistraten den 10de Februar vedtaget, at Forsøg skulde anstilles uden at forøge Lampernes Antal paa hele Strækningen af Leipzigerstrasse indtil Friederichsstrasse. De 97 almindelige Gasblus, der nu brænde paa denne Strækning, have en Lysstyrke af 1746 Normallys. Lamperne komme ikke til at staa saa tæt sammen som i Paris, da de der anvendte Lamper ere af mindre Lysstyrke. Sandsynligvis bliver Udførelsen af dette Forsøg overdraget til Siemens & Halske.

I Strassburg vil sandsynligvis det glimrende Udfald af de Forsøg, som »die reichsländische Eisenbahnverwaltung« har anstillet med den elektriske Belysning, medføre, at der gjøres en mere udstrakt Anvendelse af denne nye Belysningsmaade. Et Pariser-Selskab staaer for Tiden i Underhandling med »die Strassburger Stadtverwaltung« angaaende Koncession til Opstilling af Apparater til Frembringelse af elektrisk Lys og samler samtidig paa Abonnenter. Saasnart man har tegnet sig for 1200 Lamper og Øvrigheden har givet sin Tilladelse til Anbringelsen, vil der strax blive taget fat paa Arbejdet. Paa Grund af de Klager, der allerede i længere Tid stadig have lydt over Gassens ringe Godhed og store Bekostning, og det Bifald, som den elektriske Belysning af Strassburgs Centralbanegaard overalt har vundet, kan der neppe være Tvivl om, at der vil være stor Stemning for og almindelig Tilslutning til at faae den elektriske Belysning ført ind i Byens Huse, medens man befrygter, at der vil blive rejst Vanskeligheder med Hensyn til denne Belysnings Anvendelse i Gader og paa Torve fra Stadsbestyrelsens Side, da Gasværket, der har Monopol paa at levere Gassen til Byens Belysning lige til Begyndelsen af næste Aarhundrede, indbetaler en meget betydelig aarlig Sum i Byens Kasse som Octroi for de Stenkul, som det fører ind i Byen, medens Pariser-Selskabet ikke vil benytte Damp- men Vandkraft til at drive Maskinerne. Selskabet lover sine Actionærer et meget stort Udbytte.

I Capstaden blev Parlamentsbygningen for første Gang oplyst ved elektrisk Belysning den 10de Maj dette Aar. Anlægget er udført efter Edisons System under Le-